

Sygn. akt III AUa 251/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Czaja (spr.)
Sędziowie:	sędzia Elżbieta Gawda sędzia Małgorzata Rokicka-Radoniewicz
Protokolant: sekretarz sądowy Krzysztof Wiater	

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2019 r. w Lublinie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o wysokość renty, wysokość kapitału początkowego i wysokość emerytury

na skutek apelacji T. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 27 grudnia 2018 r. sygn. akt VI U 610/17

oddala apelację.

Małgorzata Rokicka-Radoniewicz Elżbieta Czaja Elżbieta Gawda

Sygn. akt III AUa 251/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 czerwca 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przeliczył rentę T. S. od dnia 1 kwietnia 2017 r. ustalając jej wysokość na kwotę 1313,14 zł

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca podnosząc, iż decyzja ta nie uwzględnia kwoty wynagrodzeń za 1987 rok – 29 430 zł i za 1988 rok – 5300 zł, tzw. „trzynastek”. Wskazał również, że w jego ocenie kwoty nagród za 1988 rok – 12 000 zł i 15 000 zł oraz za 1989 rok – 56 000 zł powinny mieć wpływ na wysokość wypłacanego stronie świadczenia.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Decyzją z dnia 13 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ponownie ustalił wnioskodawcy wysokość kapitału początkowego wskazując, iż na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi on 125 640,35 zł.

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przeliczył T. S. rentę od 1 kwietnia 2017 r. ustalając jej wysokość na kwotę 1321,55 zł.

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w związku z przeliczeniem kapitału początkowego przeliczył wnioskodawcy emeryturę od 1 października 2017 r. ustalając jej wysokość na kwotę 1846,39 zł.

Odwołanie od trzech ostatnio wymienionych decyzji złożył ubezpieczony nie zgadzając się z ich treścią w zakresie, w jakim nie uwzględniają one wypłaty dodatku z tytułu wzrostu cen w lipcu 1989 roku w kwocie 27 600 zł (odwołania wraz z załącznikami – k. 105-111, k. 118-119 i k. 126-129).

W odpowiedzi na odwołania Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wniósł o ich oddalenie oraz o łączne rozpoznanie spraw ze wszystkich powyższych odwołań T. S. jako dotyczących wysokości świadczenia.

Sąd Okręgowy w Radomiu postanowieniami z 23 lipca 2018 r. połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawy ze wszystkich wymienionych odwołań ubezpieczonego.

Wyrokiem z dnia 27 grudnia 2018 r. Sąd Okręgowy w Radomiu oddalił odwołania T. S. od decyzji organu rentowego z dnia 1 czerwca 2017 r., nr (...), z dnia 17 kwietnia 2018 r., nr (...) oraz z dnia 13 kwietnia 2018 r., nr (...).

Wyrokiem z dnia 5 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy w Radomiu uzupełnił wyrok z dnia 27 grudnia 2018 r. w ten sposób, że po słowach „o wysokość renty i kapitału początkowego” wpisał „i wysokość emerytury” oraz po słowach „z dnia 13 kwietnia 2018 r. numer (...)” wpisał „z dnia 17 kwietnia 2018 roku (...)”

Podstawą wyroku były następujące ustalenia.

T. S., urodzony (...), w dniu 5 września 1994 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o przyznanie mu prawa do renty (dowód: wniosek – t. I k. 1-2 akt ZUS I). Decyzją z 21 października 1994 r., nr I (...), organ rentowy przyznał skarżącemu prawo do dochodzonego świadczenia od 10 września 1994 r. przyjmując przy ustaleniu wysokości świadczenia wwpw jako 123,33% (dowód: decyzja – t. I k. 19 akt ZUS I). W dniu 27 września 2016 r. T. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o ustalenie kapitału początkowego (dowód: wniosek – k. 1-3 akt ZUS (...)). Decyzją z 16 listopada 2016 r., nr (...), organ rentowy ustalił wnioskodawcy kapitał początkowy na kwotę 122 728,98 zł, przyjmując do jego ustalenia 18 lat 8 miesięcy i 13 dni okresów składkowych, 1 rok, 5 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych oraz wwpw ustalony na 123,33% (dowód: decyzja – k. 21-22 akt ZUS (...)).

Sąd pierwszej instancji podnosił, że w dniu 25 kwietnia 2017 r. T. S. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w R. wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru świadczenia dołączając do niego listy płac za lata 1982-1989 (dowód: wniosek wraz z załącznikami – t. II k. 1-104 akt ZUS I). Decyzją z 1 czerwca 2017 r., nr (...), organ rentowy przeliczył należną wnioskodawcy rentę od 1 kwietnia 2017 r. i do jej ustalenia przyjął wwpw ustalony na 126,37%, a następnie decyzją z 29 sierpnia 2018 r., ponownie przeliczył rentę od dnia 1 kwietnia 2017 r., wskazując, że przy ustalaniu wysokości świadczenia przyjęto wwpw na poziomie 126,87%, nie uwzględniając kwot wynagrodzeń za 1987 rok w wysokości 29 430 zł i 1988 rok w wysokości 53 000 zł, ponieważ były to tzw. trzynastki, które nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne oraz kwot w 1988 roku – 12 000 zł i 15 000 zł i w 1989 roku – 56 000 zł z tytułu wypłaconych nagród, gdyż na podstawie przedłożonej dokumentacji brak jest możliwości ustalenia z jakiego funduszu (osobowy/bezosobowy) i z jakiego tytułu były to nagrody oraz czy od tych nagród zostały opłacone składki na ubezpieczenie społeczne (dowód: decyzja – t. II k. 116-117 akt ZUS I, decyzja z 29 sierpnia 2017 roku – t. II akt ZUS I bez numeracji kart).

Po zakończeniu postępowania wyjaśniającego decyzją z 13 kwietnia 2018 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. ustalił ponownie kapitał początkowy wnioskodawcy na kwotę 125 640,35 zł, przyjmując do jego ustalenia 18 lat 8 miesięcy i 13 dni okresów składkowych, 1 rok, 5 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych oraz wwpw ustalony na 127,85%. W informacji do tej decyzji wskazano, że przeliczając podstawę wymiaru przyjęto dodatkowo kwotę wynagrodzenia w roku 1989 roku w wysokości 121 500 zł, nie uwzględniając tym samym dodatku z tytułu wzrostu cen w miesiącu sierpniu 1989 roku w kwocie 27 600 zł, ponieważ dodatek ten został już uwzględniony w poprzednich decyzjach (dowód: decyzja z 13 kwietnia 2018 roku – akta ZUS (...) bez numeracji kart).

W związku z przeliczeniem kapitału początkowego, decyzjami z 17 kwietnia 2018 r., nr (...) i nr (...) organ rentowy dokonał przeliczenia kwoty należnej renty i emerytury wskazując w uzasadnieniach, że na podstawie przedłożonej dokumentacji przeliczono kwotę świadczenia uwzględniając wyrównanie wynagrodzenia za 1989 rok w kwocie 121 500 zł, przy czym nie uwzględniono tym samym dodatku z tytułu wzrostu cen w miesiącu sierpniu 1989 roku w kwocie 27 600 zł, ponieważ dodatek ten został już uwzględniony w poprzednich decyzjach (dowód: decyzje z 17 kwietnia 2018 roku, nr (...) i nr (...) – t. II akt ZUS bez numeracji kart).

Sąd Okręgowy zaznaczył, że T. S. zakwestionował ww. decyzje z 1 czerwca 2017 r., 13 kwietnia 2018 r. i 17 kwietnia 2018 r. wywodząc, iż w jego ocenie, przy ustalaniu wysokości świadczenia uwzględnione powinny zostać kwoty: 27 600 zł, która to kwota była wypłacona jako dodatek z tytułu wzrostu cen, kwota nagrody rocznej w wysokości 53 000 zł wypłacona w roku 1988 roku, kwota wynagrodzenia za 1988 rok w wysokości 627 870 zł, a także kwoty nagród 12 000 zł i 15 000 zł oraz 56 000 zł. W tym zakresie wnioskodawca podnosił, że sporna kwota 53 000 zł wypłacona mu w 1988 roku stanowiła dodatkowe wynagrodzenie roczne, tzw. trzynastkę i z tego względu kwota ta winna zostać uwzględniona przy ustalaniu wysokości świadczenia. W tym roku, zdaniem skarżącego, powinna zostać również przyjęta całkowita kwota wynagrodzenia z list płac, tj. 627 870 zł, nie zaś 614 000 zł, jak wynika z(...). Ponadto w 1988 roku ubezpieczony otrzymał dwie nagrody: w kwocie 12 000 zł, która była wypłacona 15 grudnia 1988 r., i w kwocie 15 000 zł, co do której brak jest informacji o dacie jej wypłacenia. Skarżący jednak uważał, że kwota 15 000 zł musiała zostać wypłacona przed kwotą 12 000 zł, gdyż wynika to z kolejności listy płac. Także kwota 56 000 zł wypłacona w dniu 24 lipca 1989 r. powinna być doliczona jako nagroda za pracę, nie zaś jako nagroda z okazji 22 lipca czy jako dodatkowe wynagrodzenie za pracę. Natomiast kwota 27 600 zł wyszczególniona na karcie 39 listy płac, zdaniem skarżącego winna zostać potraktowana jako wyrównanie za kartki żywnościowe w II półroczu 1989 roku, gdyż nominały kartek M I i M II używane były wyłącznie w 1989 roku. Skarżący nie potrafił przy tym wskazać, z jakiego tytułu wypłacone zostały nagrody w kwocie 12 000 zł, 15 000 zł i 56 000 zł (dowód: zeznania wnioskodawcy – zapis płyty CD – k. 149).

Powołując się na treść art. 173 oraz art. 174 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz.1270) Sąd pierwszej instancji stwierdził, że dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2, czyli w wymiarze nieprzekraczającym jednej trzeciej udowodnionych okresów składkowych.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się natomiast na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r. (art. 174 ust. 3). Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100

% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r. (art. 174 ust. 7). Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. Współczynnik ten oblicza się według ustalonego w ustawie wzoru (art. 174 ust. 8). Wzór ten przewiduje uwzględnienie m.in. wieku ubezpieczonego oraz osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r. stażu ubezpieczeniowego, który oznacza udowodniony okres składkowy i nieskładkowy. Zgodnie z art. 174 ust. 9a ustawy emerytalno-rentowej, staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze. Zasadą jest przy tym, stosownie do treści art. 15 ust. 1 cyt. ustawy, że podstawę wymiaru stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne. Wynagrodzenie uwzględniane w podstawie wymiaru kapitału początkowego nie może zatem budzić wątpliwości co do jego wysokości i faktycznej wypłaty.

Sąd Okręgowy podkreślił, że w myśl art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2018 r., poz.1270) do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości, określone w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego. Także art. 117 ustawy emerytalnej wskazuje, iż okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2-9 i ust. 2 pkt 1 lit. b-d, pkt 2 lit. d i pkt 4-17, mogą być uwzględnione, jeżeli zostały udowodnione dokumentami (zaświadczeniami) lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej bądź uznane orzeczeniem sądu.

Dodatkowo Sąd wskazał, że sposób dowodzenia twierdzeń ubezpieczonego domagającego się ustalenia kapitału początkowego objęty jest regulacją § 21 i 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i wypłaty tych świadczeń (Dz.U. z 2011 r., Nr 237, poz.1412). Przepis § 21 przewiduje, że środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Natomiast zgodnie z § 22 tego rozporządzenia środkiem dowodowym stwierdzającym okresy zatrudnienia na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania oraz spółdzielczej umowy o pracę jest świadectwo pracy, zaświadczenie płatnika składek lub innego właściwego organu, wydane na podstawie posiadanych dokumentów lub inny dokument, w tym w szczególności: legitymacja ubezpieczeniowa lub legitymacja służbowa, legitymacja związku zawodowego, umowa o pracę, wpis w dowodzie osobistym oraz pisma kierowane przez pracodawcę do pracownika w czasie trwania zatrudnienia. W odróżnieniu od poprzedniego rozporządzenia wykonawczego (z dnia 7 lutego 1983 roku) przepisy te nie przewidują więc zamkniętego katalogu środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków. Organ rentowy nadal może w tym zakresie opierać się jednak wyłącznie o dowody z dokumentów.

Przepisy regulujące postępowanie o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym nie mają jednak zastosowania w postępowaniu sądowym, które regulowane jest przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego. Ewentualne ograniczenia dowodowe mogą wynikać jedynie z przepisów tego Kodeksu. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 473 k.p.c., w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udawadniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w prawie ubezpieczeń społecznych obowiązuje zasada, że przy określaniu wysokości świadczenia emerytalno – rentowego pod uwagę mogą być brane tylko te składniki wynagrodzenia zainteresowanego uzyskaniem świadczenia, które stanowiły podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, ich stawki były pewne, zaś ich wysokość znajdowała odzwierciedlenie w dokumentacji płacowej. Nie można ustalać wysokości zarobków na podstawie przypuszczeń, uśrednień bądź też hipotetycznych wyliczeń. Wynika to stąd, że

do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno – rentowych może być uwzględniane tylko wynagrodzenie faktycznie (tj. realnie wypłacane) uzyskane przez zainteresowanego w danym okresie. Jego wysokość musi być zatem niewątpliwa i bezwarunkowa, a nie jedynie prawdopodobna. Innymi słowy, ustalenie wysokości wynagrodzeń musi wynikać z materiału dowodowego, który pozwoli ustalić wysokość wynagrodzeń wypłaconych indywidualnie danemu ubezpieczonemu. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury, w przypadku braku dokumentacji płacowej istnieje możliwość ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w oparciu o dokumentację zastępczą, znajdującą się w aktach osobowych, taką jak umowy o pracę, angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia – wówczas można uwzględniać tylko takie składniki, które nie budzą wątpliwości i wypłacane były w danym okresie stale oraz w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 4 października 2012 r., III AUa 305/12). Przepisy z zakresu ubezpieczeń społecznych są bowiem normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalenie wynagrodzenia w sposób przybliżony lub prawdopodobny (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2007 roku, III AUa 482/07).

Sąd Okręgowy podnosił, że T. S. w okresie od 16 grudnia 1982 r. do 31 grudnia 1989 r. był zatrudniony w Komitecie Wojewódzkim (...) w R. na stanowisku starszego instruktora i w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie zasadnicze, dwa dodatki specjalne oraz dodatek dyspozycyjny. Zapis tej treści znajduje się w świadectwie pracy datowanym na dzień 11 stycznia 1990 r. (k. 7 akt ZUS I). Z zachowanych kart wynagrodzeń za lata 1982-1989 wynika dodatkowo, że ubezpieczony oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał jeszcze inne dodatkowe kwoty, tj. 53 000 zł tytułem nagrody z Zakładowego Funduszu N. za 1988 rok w wysokości 8,5% (k. 63), 15 000 zł tytułem nagrody (k. 64), 12 000 zł tytułem nagrody wypłaconej 15 grudnia 1988 r. (k. 65), 56 000 zł tytułem nagrody wypłaconej 24 lipca 1989 r. (k. 66) oraz 27 600 zł z tytułu rekompensaty za kartki żywnościowe wypłaconej w II półroczu 1989 r. (numer archiwum 39 – k. 75 – koperta).

Względem kwoty 27 600 zł, stanowiącej zdaniem wnioskodawcy rekompensatę za kartki żywnościowe, wypłaconej w II półroczu 1989 r. Sąd pierwszej instancji podkreślił, że przeprowadził postępowanie mające na celu ustalenie, jakie w spornym okresie były wypłacane pracownikom rekompensaty. Zgodnie bowiem z treścią art. 15 ust. 1 powołanej wyżej ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS za podstawę wymiaru emerytury i renty przyjmuje się podstawę wymiaru składek. Do podstawy wymiaru świadczenia mogą być zatem przyjęte tylko te przychody, które objęte są obowiązkiem odprowadzenia składek, natomiast nie uwzględnia się przychodów wyłączonych z tego obowiązku. Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzenia i innych świadczeń ze stosunku pracy, które zostały uzyskane przez pracownika w czasie trwania stosunku pracy, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględnione w podstawie wymiaru, co wynika z § 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 1 kwietnia 1985 roku w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru emerytur i rent (Dz.U. z 1989 r., Nr 11, poz. 63 ze zm.). W podstawie wymiaru emerytury lub renty dla pracowników zakładów pracy uwzględnia się wszystkie składniki wynagrodzenia w gotówce i w naturze, z wyjątkiem wynagrodzeń wymienionych w pkt. 1-3 tegoż § 4 ust. 1.

Sąd Okręgowy wskazał, że w spornym okresie, tj. w 1989 roku obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. z 1989r., Nr 61, poz.365). Stosownie do § 1 ust. 1 tego rozporządzenia podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy stanowiły wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone

- w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej - do wynagrodzeń osobowych. Natomiast zgodnie z § 2 ust. 1 obowiązującej w 1989 roku uchwały nr 33 Rady Ministrów z 25 marca 1983 roku w sprawie klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M.P.1983.15.85 ze zm.) wynagrodzenia w tym czasie dzieliły się na:

- 1) wynagrodzenia osobowe,
- 2) wynagrodzenia bezosobowe,

- 3) honoraria,
- 4) wynagrodzenia agencyjno-prowizyjne,
- 5) nagrody z zakładowego funduszu nagród,
- 6) wypłaty z zysku do podziału i z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach,
- 7) rekompensaty pieniężne z tytułu wzrostu cen detalicznych.

Z powyższego zatem wynika, że kwota 27 600 zł wypłacona skarżącemu z tytułu rekompensaty za kartki żywnościowe w II półroczu 1989 roku, zgodnie z obowiązującymi przepisami nie stanowiła wynagrodzenia osobowego stanowiącego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, a zatem kwota ta nie mogła zostać przyjęta przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu wysokości należnego skarżącemu świadczenia. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie odmówił zatem przyjęcia do podstawy wymiaru renty skarżącego spornej kwoty 27 600 zł.

Odnosnie naród wypłaconych T. S. za 1988 rok w kwotach: 15 000 zł (k. 64), 12 000 zł tytułem nagrody wypłaconej 15 grudnia 1988 roku (k. 65) oraz 56 000 zł tytułem nagrody wypłaconej 24 lipca 1989 r. (k. 66) Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zawarte w odpowiedzi na odwołanie, iż brak jest pewności co do charakteru wypłaconych nagród. Organ rentowy nie kwestionował przy tym samego faktu ich wypłacenia wnioskodawcy, a skarżący nie potrafił wskazać z jakiego tytułu otrzymał te świadczenia. Spór pomiędzy stronami koncentrował się więc na charakterze tych środków finansowych oraz na tym, czy od wypłaconych kwot pracodawca zobowiązany był odprowadzić należną składkę na ubezpieczenie społeczne.

Sąd pierwszej instancji po analizie dokumentacji osobowej skarżącego doszedł do przekonania, że stanowisko wnioskodawcy co do uwzględnienia tych kwot przy ustalaniu wysokości świadczenia nie zasługuje na uznanie. Z dokumentacji pracowniczej znajdującej się tak w aktach sądowych oraz aktach rentowych nie wynika z jakiego tytułu zakład pracy wypłacił skarżącemu powyższe kwoty. Listy, na których znajdują się przedmiotowe kwoty 12 000 zł i 15 000 zł zatytułowane są bowiem „Lista do wypłaty nagród”, natomiast lista, na której znajduje się kwota 56 000 zł zatytułowana została „Lista nagród pracowników politycznych KW”. Jednocześnie sam skarżący nie potrafił wskazać, z jakiego tytułu kwoty te zostały mu wypłacone. Na tę okoliczność nie przedstawił żadnego innego dokumentu określającego charakter przedmiotowych nagród czy dowodów osobowych, które potwierdziłyby ich charakter. Tymczasem, jak już wyżej wskazano, w dacie przyznania w/w spornych kwot obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1987 roku w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. z 1987 r., nr 37, poz.211), zgodnie z którym ani nagrody okolicznościowe, ani nagrody z zakładowego funduszu nagród oraz wypłaty z zysku do podziału nie były zaliczane do wynagrodzeń osobowych. Nie stanowiły one więc podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy. Wyłącznie bowiem wynagrodzenia wchodzące w skład wynagrodzeń osobowych stanowiły podstawę wliczenia do wysokości świadczeń. Szczegółową klasyfikację wynagrodzeń osobowych zawiera zarządzenie nr 21 Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 18 maja 1984 roku w sprawie klasyfikacji składników wynagrodzeń (Dz.Urz.GUS 1984.3.6 ze zm.), w którym nie wymieniono nagród okolicznościowych. Nawet gdyby pracodawca odprowadził z tego tytułu składki na ubezpieczenia społeczne, to nie oznaczałoby, że świadczenia te mogłyby być uwzględnione do podstawy wymiaru należnej wnioskodawcy renty czy emerytury. Decydujące jest bowiem istnienie obowiązku odprowadzenia składki. Jeśli obowiązek taki nie istniał, to tym samym świadczenie nie może stanowić podstawy wymiaru świadczenia emerytalno-rentowego.

W ocenie Sądu pierwszej instancji sytuacja wygląda podobnie w odniesieniu do spornej kwoty 53 000 zł wypłaconej skarżącemu tytułem nagrody z Zakładowego Funduszu Nagród za 1988 rok w wysokości 8,5%, która to kwota znajduje się na liście płac na k. 63, a co do której sam wnioskodawca twierdził, że stanowiła ona dodatkowe wynagrodzenie roczne (tzw. trzynastkę). Zgodnie z obowiązującą wówczas ustawą z dnia 10 lipca 1985 roku o rocznych nagrodach z zakładowego funduszu nagród w państwowych jednostkach organizacyjnych niebędących przedsiębiorstwami

państwowymi (Dz.U.1985.32.141), a precyzyjniej z art. 12 tej ustawy, nagrody nie wchodziły do podstawy naliczania podatku od płac oraz składek na ubezpieczenie społeczne, a zmiana w tym zakresie nastąpiła dopiero z dniem 15 listopada 1991 r. na mocy art. 39 pkt 2 ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. z 1991 r., Nr 104, poz. 450) i od tego dnia dodatkowe wynagrodzenie roczne zostało objęte oskładkowaniem na ubezpieczenia społeczne.

Sąd Okręgowy stanął zatem na stanowisku, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasadnie odmówił przyjęcia do podstawy wymiaru świadczenia skarżącego w kwocie 53 000 zł stanowiącej nagrodę roczną za 1988 rok.

Odnośnie ostatniej spornej kwestii, tj. przyjęcia przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych kwoty łącznego wynagrodzenia za 1988 rok w wysokości 614 000 zł w miejsce wnioskowanej przez skarżącego kwoty 627 870 zł, Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że w tym zakresie Sąd zobowiązał organ rentowy do wypowiedzenia się odnośnie nieprzyjęcia wynagrodzenia za 1988 roku w kwocie 627 870 zł oraz szczegółowego wyjaśnienia wysokości wynagrodzenia przyjętego za ten rok (zobowiązanie – k. 140). W odpowiedzi na zobowiązanie pełnomocnik ZUS wskazał, że kwota znajdująca się na liście płac nr 64 uwzględnia wszystkie składniki, na podstawie których ustalano wysokość nagrody rocznej, natomiast organ przyjął wynagrodzenia wynikające z kart wynagrodzeń, tj. za miesiąc:

- styczeń 1988 roku – 24 500 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 3180 zł dodatek stażowy,
- luty 1988 roku – 24 500 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 3180 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- marzec 1988 roku – 24 500 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 3180 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- kwiecień 1988 roku – 24 500 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4 000 zł (dodatek specjalny) + 3180 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- maj 1988 roku – 24 500 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 3180 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- czerwiec 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 4420 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- lipiec 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 4760 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- sierpień 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 4760 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- wrzesień 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4.000 zł (dodatek specjalny) + 4760 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- październik 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 4760 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- listopad 1988 roku – 34 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 4000 zł (dodatek specjalny) + 4760 zł dodatek stażowy + 6000 zł (dodatek osłonowy),
- grudzień 1988 roku – 47 000 zł (wynagrodzenie zasadnicze) + 6000 zł (dodatek specjalny) + 6580 zł dodatek stażowy.

Ponadto doliczono zasiłek chorobowy w kwocie 4220 zł, wynagrodzenie wyrównawcze za 04-05/1988 w kwocie 21 480 zł oraz wynagrodzenie wyrównawcze za 07-12/1988 w kwocie 54 000 zł co dało łącznie kwotę 614 000 zł (pismo procesowe ZUS – k.141-142).

Po analizie stanowiska organu rentowego oraz list płac znajdujących się w aktach sądowych na kartach 75 i 77 (koperty) Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że brak jest podstaw do przyjęcia innego stanowiska. Uwzględniona przez organ rentowy kwota 614 000 zł zawiera bowiem w sobie wszystkie wyszczególnione na tych listach pozycje do wypłaty, zaś skarżący w żaden sposób nie udokumentował, że otrzymywał również inne składniki wynagrodzenia, które powinny zostać uwzględnione. W myśl zaś art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Normie tej w warstwie procesowej odpowiadają: art. 3 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są przedstawiać dowody i art. 232 k.p.c., według którego strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z jakich wywodzą skutki prawne. To na T. S. spoczywał zatem ciężar udowodnienia osiągniętych przez siebie wynagrodzeń oraz charakteru wypłacanych świadczeń. W sytuacji braku aktywności dowodowej stron postępowania Sąd orzekający nie ma przy tym obowiązku dopuszczania i przeprowadzania dowodów z urzędu. Działanie sądu z urzędu i przeprowadzenie dowodu niewskazanego przez stronę jest po uchyleniu art. 3 § 2 k.p.c. dopuszczalne tylko w wyjątkowych sytuacjach procesowych oraz musi wynikać z opartego na zobiektywizowanej ocenie przekonania o konieczności jego przeprowadzenia.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd Okręgowy uznał, że nie można ustalić poszczególnych kwot wchodzących w skład wynagrodzenia za 1988 rok w kwocie 627 870 zł wskazanego na liście płac nr 64, zaś kwota przyjętego wynagrodzenia przez organ rentowy w wysokości 614 000 zł znajduje oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym i jest kwotą pewną, a zatem odwołanie wnioskodawcy podlegało w tym zakresie oddaleniu.

Mając to wszystko na uwadze Sąd pierwszej instancji, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołania ubezpieczonego jako niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł T. S. zarzucając:

- naruszenie art. 32 Konstytucji RP;
- przyjęcie niewłaściwych i błędnych założeń co do oceny dowodów;
- pominięcie dowodów znajdujących się w aktach niniejszej sprawy;
- dopuszczenie się uchybień proceduralnych.

W uzasadnieniu apelujący podnosił, że uznaje stanowisko Sądu Okręgowego odnośnie nieuwzględnienia do podstawy wymiaru świadczeń kwoty 53 000 zł stanowiącej tzw. trzynastą pensję. Zdaniem strony naruszono jednak art. 32 Konstytucji RP przez pozbawienie ubezpieczonego prawa do równego traktowania w porównaniu z innymi osobami w zbliżonych stanach faktycznych. Wnioskodawca podkreślił, że Sąd pominął akta płacowe za 1988 i 1989 rok nadesłane przez Archiwum Państwowe w R.. T. S. zauważył, że w spornym okresie jego pracodawca był jednostką gospodarki społecznej dotowanym z budżetu i odprowadzającym składki na ubezpieczenie. Składki te były odprowadzane od całości funduszu wynagrodzeń. W ocenie ubezpieczonego wypłata zasiłku chorobowego w kwocie 4220 zł świadczy o tym, że od kwoty zarobku rocznego w wysokości 627 870 zł były odprowadzane składki na ubezpieczenie. Apelujący nie zgodził się również ze stwierdzeniem zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż nie potrafił wskazać, z jakiego tytułu wypłacone mu zostały nagrody w kwocie 12 000 zł, 15 000 zł i 56 000 zł. W piśmie procesowym z dnia 13 marca 2018 r. (k.78) T. S. wskazywał bowiem, że u jego pracodawcy obowiązywał taki system płac. Z list płac i nagród zawartych w aktach sprawy wynika, że nagrody zostały wypłacone i nie były to nagrody okolicznościowe, jubileuszowe, honoraria czy nagrody z bezosobowego funduszu płac. Sporna kwota 27 600 zł wykazana na k. 39

Archiwum Państwowego w R. wynikała z otrzymywanych nominalów kartkowych i stanowiła wyrównanie za kartki żywnościowe, pomimo braku opisu w tym zakresie.

Wskazując na powyższe zarzuty i okoliczności wnioskodawca domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w części dotyczącej braku uznania rocznego zarobku za 1988 rok w kwocie 627 870 zł, nagrody w 1988 roku w kwocie 15 000 zł i 12 000 zł, nagrody z 24 lipca 1989 r. w kwocie 56 000 zł oraz wypłaconego dodatku z tytułu wzrostu cen w kwocie 27 600 zł w 1989 r.

W odpowiedzi na apelację Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wnosił o jej oddalenie. Podzielając ustalenia Sądu Okręgowego zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku organ rentowy podkreślił, że składniki wynagrodzenia takie jak premie, nagrody czy okresowe dodatki mogą być uwzględniane do podstawy wymiaru świadczenia tylko wówczas, gdy zachowana dokumentacja wskazuje niewątpliwie na ich faktyczną wypłatę w określonej wysokości, od której została odprowadzona składka na ubezpieczenie społeczne. W przypadku, gdy akta osobowe zawierają jedynie informację o wypłacie premii w zmiennych wysokościach albo o nagrodach uzależnionych od wykonania zadań- składników tych nie można uwzględnić w podstawie wymiaru.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny co do zasady podziela zarówno ustalenia faktyczne, jak i rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, jeżeli uzasadnienie orzeczenia pierwszoinstancyjnego, sporządzonego zgodnie z wymaganiami art. 328 § 2 k.p.c., spotyka się z akceptacją sądu drugiej instancji, to wystarczy, że da on temu wyraz w treści uzasadnienia swego orzeczenia, bez powtarzania szczegółowych ustaleń faktycznych i wnioskowań prawniczych zawartych w motywach zaskarżonego orzeczenia.

Jedynie odnośnie kwoty 27 600 zł, która zdaniem wnioskodawcy powinna być uwzględniona przy obliczeniu podstawy wymiaru należnych mu świadczeń Sąd drugiej instancji widzi potrzebę pewnej korekty stanowiska Sądu Okręgowego zawartego w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, do czego Sąd Apelacyjny odniesie się w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Za całkowicie bezpodstawny należy uznać zarzut apelacji dotyczący naruszenia art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, w którym to przepisie sformułowano zasadę równości wobec prawa. Porównanie sytuacji wnioskodawcy z „innymi osobami w zbliżonych sytuacjach faktycznych” ma charakter bardzo ogólny i jako takie nie może być uznane za skutkujące naruszeniem wspomnianego przepisu. W przypadku spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych i ustalania prawa strony do świadczeń lub ich wysokości niezbędne jest badanie sytuacji konkretnego ubezpieczonego oraz dowodów dotyczących konkretnego okresu zatrudnienia. Jednocześnie uzyskanie dochodu z określonego tytułu, nawet przez większą liczbę pracowników danego pracodawcy, nie oznacza, że zawsze winny być one wliczane do podstawy wymiaru świadczenia. Jak słusznie bowiem zwrócił uwagę Sąd Okręgowy tylko wynagrodzenie bezsprzecznie wypłacone stronie, od którego odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne może mieć wpływ na wysokość świadczeń danej osoby z systemu ubezpieczeń społecznych.

W przypadku wnioskodawcy nie ulega wątpliwości, iż sporne nagrody w kwotach 12 000 zł, 15 000 zł i 56 000 zł faktycznie zostały wypłacone T. S. w 1988 i 1989 roku. Wbrew twierdzeniom apelującego z zebranego materiału dowodowego nie wynika jednak, aby zostały one oskładkowane. Argumentacja wnioskodawcy, iż nagrody te wynikały z obowiązującego w tamtym okresie systemu płac nie pozwala określić charakteru tychże nagród ani zaliczyć ich do nagród z osobowego funduszu wypłat. Na charakter nagród nie wskazuje przy tym ani dokumentacja nadesłana z Archiwum Państwowego w R. ani zeznania strony.

Za Sądem pierwszej instancji przypomnieć należy, iż w spornym okresie obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z 9 listopada 1987 r. w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie (Dz.U. z 1989r., Nr 61, poz.365) oraz uchwała nr 33 Rady Ministrów z 25 marca 1983 r. w sprawie

klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej (M.P.1983.15.85 ze zm.), a wynagrodzenia w tym czasie dzieliły się na:

- 1) wynagrodzenia osobowe,
- 2) wynagrodzenia bezosobowe,
- 3) honoraria,
- 4) wynagrodzenia agencyjno-prowizyjne,
- 5) nagrody z zakładowego funduszu nagród,
- 6) wypłaty z zysku do podziału i z nadwyżki bilansowej w spółdzielniach,
- 7) rekompensaty pieniężne z tytułu wzrostu cen detalicznych.

W świetle zaś § 6 powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 1987 r. podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne pracowników zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy stanowiły, z uwzględnieniem § 7 i 8, wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej **do wynagrodzeń osobowych**, z wyłączeniem wypłat:

- 1) zasiłków chorobowych,
- 2) na rzecz jednostek wojskowych jako kwot stanowiących wartość robocizny z tytułu zadań szkoleniowo-produkcyjnych wykonywanych przez te jednostki,
- 3) uposażeń zasadniczych wraz z dodatkami, premii i innych należności pieniężnych, wypłaconych żołnierzom zawodowym pełniącym służbę w przedsiębiorstwach państwowych podległych Ministrowi Obrony Narodowej lub wykonującym zadania poza wojskiem,
- 4) na rzecz właściwych jednostek organizacyjnych kwot stanowiących wartość robocizny zorganizowanych grup roboczych,
- 5) na rzecz chorych oraz pensjonariuszy domów pomocy społecznej za czynności wykonywane w ramach terapii zajęciowej,
- 6) nagród okolicznościowych wypłacanych w związku z uroczystym dniem lub też należących do sfery praw honorowych,
- 7) dodatkowych świadczeń pieniężnych bądź wartości świadczeń w naturze nie mających charakteru deputatu, przyznawanych na podstawie przepisów szczególnych (kart branżowych), np. ekwiwalentu pieniężnego z tytułu zwrotu kosztów przejazdów urlopowych. świadczeń na pomoce naukowe dla dzieci, świadczeń przyznanych z okazji uroczystych dni, jak tradycyjne "barbórkowe", korzyści materialnych zapewnionych pracownikom w układach zbiorowych pracy lub w umowach indywidualnych, a polegających na uprawnieniu do zakupu po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów lub przedmiotów, korzystania z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych itp.

Sąd Okręgowy słusznie uznał zatem, że z uwagi na niesprecyzowanie rodzaju przedmiotowych nagród brak było podstaw do ich uwzględnienia przy przeliczeniu kapitału początkowego, renty i emerytury wnioskodawcy. Sąd pierwszej instancji dokonał przy tym prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego, nie pomijając dokumentów wchodzących w skład tegoż materiału, a jedynie wyciągając na ich podstawie inne wnioski niż strona. Należy podkreślić, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił

zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – OSNC 2000, z. 10, poz. 189 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99 – OSNP 2000, nr 19, poz. 732). Tego zaś wnioskodawca nie wykazał. Dokonanie przez Sąd pierwszej instancji ustalenia, iż nie wszystkie dochody uzyskane przez T. S. z tytułu zatrudnienia w KW (...) w R. mogły zostać uwzględnione przy ustaleniu podstawy wymiaru należnych mu świadczeń wynikało z rzetelnej analizy przedstawionej dokumentacji oraz obowiązujących wówczas przepisów prawnych, zgodnie z którymi nie wszystkie składniki wynagrodzenia były oskładkowane, nawet w jednostkach gospodarki społecznej. Brak było zaś podstaw do przyjęcia, iż od wymienionych wyżej nagród istniał obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne i że takie składki faktycznie zostały odprowadzone.

Odnośnie kwoty 27 600 zł wykazanej na k. 39 Archiwum Państwowego w R. należy zaznaczyć, iż została ona umieszczona na liście, która w przeciwieństwie do innych list zawartych w aktach wnioskodawcy nie zawiera żadnego tytułu ani informacji pozwalających na ustalenie rodzaju wynagrodzenia oraz okresu, którego dotyczy.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego brak było w tej sytuacji podstaw do uznania za uzasadnione stanowiska wnioskodawcy, iż wymienione na liście wynagrodzenie ubezpieczonego stanowi rekompensatę z tytułu wzrostu cen artykułów żywnościowych wypłaconą w 1989 roku. Kwota 27 600 zł wynikająca z karty 34 akt Archiwum Państwowego w R. mogła być za taką uznana, gdyż sposób sporządzenia ostatnio wskazanej listy był dużo bardziej precyzyjny i nie pozostawiał wątpliwości co do charakteru otrzymanego przez wnioskodawcę dodatku oraz czasu jego uzyskania. Pomimo zatem faktu, iż w świetle § 6 zarządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 lipca 1989 r. w sprawie dodatków z tytułu wzrostu cen artykułów żywnościowych (M.P. z 1989 r., Nr 24, poz. 189), co odmiennie i nieprawidłowo ustalił Sąd Okręgowy, dodatek ten był wypłacany z wynagrodzeń osobowych, w realiach niniejszego przypadku żądania ubezpieczonego słusznie nie zostało uwzględnione przez Sąd pierwszej instancji przy przeliczaniu świadczeń ubezpieczonego.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazał również, aby przyjęta przez organ rentowy kwota rocznego zarobku za 1988 rok w wysokości 614 000 zł była niewłaściwa. Sąd pierwszej instancji przedstawił w tym zakresie dokładną analizę i argumentację, którą sąd odwoławczy przyjmuje za własną, nie widząc potrzeby ponownego jej powtarzania. W tym miejscu można jedynie podkreślić, iż kwota 627 870 zł nie może być uznana za roczny zarobek wnioskodawcy tylko dlatego, że jest kwotą korzystniejszą. Skoro elementy składające się na niższą z kwot są możliwe do identyfikacji i znajdują oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym to ona powinna stanowić podstawę do ustalenia wysokości kapitału początkowego i świadczeń ubezpieczonego. Wskazana na karcie 64 akt nadesłanych z Archiwum Państwowego w R. kwota 627 870 zł zapewne stanowiła jedynie podstawę do ustalenia wysokości nagrody z Zakładowego Funduszu Nagród za 1988 rok i nie musiała odpowiadać wysokości rocznego wynagrodzenia strony, od którego odprowadzono składki na ubezpieczenie społeczne.

Zarzuty apelacji okazały się zatem chybione. Sąd drugiej instancji nie stwierdził również naruszeń prawa materialnego podlegających uwzględnieniu z urzędu.

Zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego musi się zatem ostać jako prawidłowy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację T. S..